

vil erkende, at hvis der er gaaet forkert i Byen her, det saa er min Skyld; dette afviser jeg; men for øvrigt er der, hvad selve Sagen angaar, jo ikke stort Haab om, at der kan komme mere ud af denne Sag, end der er kommet. Jeg glæder mig til at tro, at det ikke er de Ministre, som vi nu have, der have afgjort dette Spørgsmaal. Den Afgørelse, som her har fundet Sted, passer nemlig bedre med det gamle System; for det kender jeg jo nok, og det kende vi jo alle fra gammel Tid af, at saadanne nogle smaa Klagemaal over store Embedsmænd gik gerne gennem det store Sold, og var det store Klagemaal, have vi jo endogsaa Eksempler paa, at de paagældende Embedsmænd honoreredes med et bedre Embede eller en Titel eller et Kors eller saadan noget, og dette System antager jeg — det er jeg for Resten overbevist om — at vi ere komne bort fra; vi ere nu komne ind i andre Forhold, og sligt vil sikkert ikke finde Sted mere. Derfor gaar jeg, som sagt, ud fra, at denne Afgørelse har fundet Sted efter det gamle System og ikke efter det ny. Naa, som sagt, jeg ved jo, at i dette Tilfælde har den kongelige Kommissarius faaet sig et bedre Embede, og jeg ved ogsaa, at Bornholms Amtmand har faaet sig et nyt Kors, saa for saa vidt er jo denne Historie i god Orden. Jeg skal altsaa ikke dvæle videre ved denne Historie, men jeg mente dog, at jeg burde for min egen Skyld søge at afvise, at jeg skulde have begaaet nogen Brøde ved at være med til at henvise denne Sag til Ministeren for offentlige Arbejder. Jeg skal hermed for mit Vedkommende afslutte denne Sag.

Siden jeg nu har Ordet, er der et Par Bemærkninger, jeg vil gøre om et andet Forhold. Forleden Dag tog jo den højt-ærede Justitsminister det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke) under alvorlig Behandling til ikke ringe Glæde for os andre — ja, hvis hver enkelt af os var kommen saadan under Behandling, havde vi naturligvis ikke været glade ved det; men naar vi have været her i lang Tid, ere vi jo blevne lidt forsigtige, og saa gaa vi jo ikke saa let i Vandet; vi huske os om først, inden vi gaa ud. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds er jo ny i Tjenesten, og han har jo glemt adskilligt, inden han gik til at holde den Tale, han her holdt. For det første havde han jo vistnok tænkt sig, at han stod bagved den Disk, den Skranke, som han almindeligvis staar bagved, naar han udfører sine Embedsforretninger; men denne Stilling er jo en noget

anden, end Stillingen er her. Dernæst har han jo rimeligvis glemt, at det var en ny Tid, vi vare komne ind i. Han tænkte sig vist, uagtet han nok havde Tanken henvendt paa den ny Tid, stadig væk levende under de gamle Forhold. Og endelig havde han vist glemt det gamle Ord, som siger, at den skal have rene Fingre, som andres Næse skal pudse. Fordi han saaledes havde gjort sig skyldig i adskillige Forglemmelser, gik det ham galt. Men dette gør jo nu mindre til Sagen — det vil sige for mit Vedkommende — men det staar i Forbindelse med et Par Ord, som jeg gerne vil sige. Jeg vil sige, at jeg navnlig i dette Tilfælde har mærket den ny Tid; jeg har tydelig mærket i den korte Tid, som er gaaet, at der saavel for Finansministeriets som for Ministeriet for offentlige Arbejders Vedkommende, ja ogsaa for Justitsministeriets Vedkommende virkelig i saa Henseende er en glædelig Fremgang, saa jeg har for saa vidt Følelsen af, at vi ere komne ind i en ny Tid, og jeg glæder mig ogsaa til, at det stadig maa gaa fremad, og at dette Ministerium ikke alene paa dette Punkt, men ogsaa paa andre Punkter vil føre os fremad, saa at vi en Gang — skulle vi sige det saaledes — naa Fuldkommenhedens Maal, og for saa vidt er jeg glad og taknemmelig ved, at man allerede mærker, at Forholdene udvikle sig til det bedre. Og til Trods for denne Historie, jeg havde at fremføre her, og hvis Afgørelse jeg ikke var saa fornøjet med, glæder jeg mig ogsaa ved, at den Tid, vi have levet under disse Forhold, er saa kort — det vil ogsaa nok blive bedre. Længere skal jeg ikke opholde det høje Ting med mine Bemærkninger.

R. Nielsen: Det første Punkt, jeg vil omtale, henhører under § 18 og angaar en Bevilling til jydsk Husmandsforening. Jeg har gentagne Gange ved adskillige Lejligheder talt om denne Sag her i Salen, og skal derfor ikke nu opholde mig længe ved den, saa meget mindre som det jo synes, at man med nogen Føje næsten kunde sige, at det nu er Husmandens Tidsalder. I hvert Fald har jeg Grund til at takke for de Bevillinger, som til forskellige Tider ere blevne givne til jydsk Husmandsforening. Naar jeg tager Ordet her i Aften for at bede om en yderligere Forøgelse af denne Bevilling, er det, fordi der trænges meget haardt til den. De allerfleste af de ærede Medlemmer vide jo, hvad Foreningen sigter til, nemlig i den gamle Alder, hvor Arbejdskraften svigter, at støtte Mænd og